

Η Α΄ ΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς, 18^{ης} Φεβρουαρίου/3^{ης} Μαρτίου 2023, εἰς τό Καθολικόν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καί εἰς τό πλαίσιον τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου καί τοῦ Κανόνος «Ἀνοιξω τό Στόμα μου» ἀνεγνώσθη ἡ Α΄ Στάσις τῶν Χαίρετισμῶν τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, προεξαρχούσης τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συμπροσευχομένων Ἁγιοταφίτων Πατέρων, τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καί εὐλαβῶν Χριστιανῶν, πρὸς τούς ὁποίους μετὰ τό πέρασ τῆς Ἀκολουθίας ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος διὰ τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ:

«Ἄγγελος πρωτοστάτης, οὐρανόθεν ἐπέμφθη, εἶπεῖν τῇ Θεοτόκῃ τό Χαῖρε· καί σύν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν Κύριε, ἐξίστατο καί ἴστατο, κραυγάζων πρὸς αὐτήν τοιαῦτα. Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρά ἐκλάμπει, χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρά ἐκλείπει».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐθέσπισε διὰ τῶν θεοφόρων αὐτῆς Πατέρων, ὅπως ἐκάστη ἐβδομάς τῶν Νηστειῶν τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς κρατύνεται διὰ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου πρὸς τὴν Ὑπερευλογημένην Θεοτόκον καί Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀειπάρθενον Μαρίαν.

Καί τοῦτο, διότι ἡ νηστεία τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς ἀποτελεῖ τὴν πύλην, διὰ τῆς ὁποίας εἰσερχόμεθα ἢ μᾶλλον ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν χαράν τοῦ Κυρίου, δηλαδὴ εἰς τὴν χαράν, ἡ ὁποία ἐκλάμπει κατὰ τὴν Πασχάλιον ἡμέραν τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Ἡ ἀνταπόκρισις τῆς Παρθένου Μαρίας εἰς τό μήνυμα τοῦ ἀγγέλου Γαβριήλ: «μή φοβοῦ Μαριάμ· εὖρες γάρ χάριν παρά τῷ Θεῷ. Καί ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καί τέξῃ υἱόν καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν», (Λουκ. 1,30-31). «Ἴδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τό ρῆμά σου», (Λουκ. 1,38), ἐκρήμνισε τόν φραγμόν τῆς ἔχθρας πού ὑπῆρχε μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων, ἐξ αἰτίας τῆς παρακοῆς τῶν πρωτοπλάστων Ἀδάμ καί Εὔας. «Αὐτός γάρ [ὁ Χριστός] ἐστίν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τά ἀμφότερα ἐν καί τό μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας», (Ἐφ. 2,14) κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἡ τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ τοῦ Ἀγγέλου ἀκούσασα τό «Χαῖρε κεχαριτωμένη» Θεοτόκος Μαρία, ἐγένετο ἡ αἰτία ἐξαφανίσεως τῆς λύπης μεταξύ Δημιουργοῦ καί δημιουργήματος. Διό καί ὁ ὕμνωδός Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης, ὀνομάζει τὴν Παναγίαν «θεῖον διαλλακτήριον»: «Χαίροις ἐκλεγομένη Θεῷ πρό γεννήσεων· χαίροις, τό θεῖον πρὸς ἀνθρώπους διαλλακτήριον· χαίροις θησαυρέ τῆς ἀκηράτου ζωῆς». Τό δέ θεῖον τοῦτο διαλλακτήριον δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν «ἐπουράνιον κλίμακα, δηλαδὴ τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ καί ἡ γέφυρα, ἡ μεταγούσα τούς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν», τούτέστιν τό μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Χριστός «ἀποκατήλλαξεν ἐν τῷ σώματι τῆς σαρκός Αὐτοῦ» (Κολ.1,22) τόν

άνθρωπον. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς θεοτόκου ἐφανερώθη ἡ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα φιλανθρωπία τοῦ θεοῦ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ὁ θεὸς Λόγος προσέλαβε τὴν ἀνθρωπίνην ἡμῶν σάρκα ἐξ αὐτῆς καὶ ἐθέωσεν αὐτήν «ἐν ἑαυτῷ». Ὡς δὲ λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ἡ ὑπερευλογημένη Παρθένος Μαρία εἶναι «ἡ θεοῦ καὶ παντός ἀνθρωπίνου γένους σταῖσα μεταξύ, τὸν μὲν θεὸν ἐποίησεν υἱὸν ἀνθρώπου, υἱούς δὲ θεοῦ τοὺς ἀνθρώπους ἀπειργάσατο».

Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ἐγκωμιάζων ὑμνολογικῶς τὴν ἐκ τῶν τῆς Παρθένου ἀγνῶν αἱμάτων σάρκωσιν τοῦ θεοῦ Λόγου λέγει: «ἐξέστη τά σύμπαντα ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου·· σύ γάρ, ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρα, τὸν ἐπὶ πάντων θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα».

Ὀντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ θεία δόξα τῆς Ὑπερευλογημένης θεοτόκου Μαρίας προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν τοῦ σύμπαντος κόσμου. Τὸ ἀνεκδιήγητον μεγαλεῖον τῆς Παρθένου Μαρίας συνίσταται εἰς τὸ γεγονός ὅτι ἐν τῇ μήτρᾳ αὐτῆς συνέλαβε ἀσπόρως τὸν Κύριον, δηλονότι τὸν ἐπὶ πάντων θεόν», ὡς κηρύττει ὁ σοφὸς Παῦλος λέγων: «Εἷς θεὸς καὶ Πατὴρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων, καὶ διὰ πάντων καὶ ἐν πᾶσιν ἡμῖν», (Ἐφ. 4,6).

Ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία οὐχὶ μόνον τιμᾷ καὶ μακαρίζει τὴν θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ ἐξόχως ἐπικαλεῖται τὰς πρεσβείας καὶ ἰκεσίας Αὐτῆς πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ θεὸν αὐτῆς, Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ τοῦτο διότι τὸ πρόσωπον τῆς θεοτόκου εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένον μέ τὸ μέγα τῆς θείας Οἰκονομίας μυστήριον τῆς σωτηρίας, δηλονότι τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκ τῆς θεοτόκου προῆλθεν ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός. Καί: «ἐγὼ εἰμί τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς», (Ἰωάν. 8,12), λέγει Κύριος.

Τὴν ὁδὸν ταύτην τοῦ φωτός, τοῦτέστιν τὸν βίον καὶ τὸν περίπατον τῶν κατὰ θεόν», ὡς κηρύττει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, καλούμεθα καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἵνα ἀκολουθήσωμεν κατὰ τὸ προκείμενον στάδιον τῆς ἀγίας καὶ Μεγάλης νηστείας τοῦ νῦν καιροῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον, ὡς ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός: «ἔλαμψε τῆς ἐγκρατείας ἡ εὐπρέπεια, τῶν δαιμόνων τὴν ἀχλὺν φυγαδεύουσα, ἐπεδήμησε τῆς νηστείας ἡ σεμνότης, τῶν ψυχικῶν παθῶν, τὴν ἰατρειάν φέρουσα». Ὡς δὲ λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος, «ἐπειδὴ οὐκ ἐνηστεύσαμεν, ἐξεπέσομεν τοῦ Παραδείσου· νηστεύσωμεν τοίνυν, ἵνα πρὸς αὐτὸν ἐπανέλθωμεν».

Καθίσταται σαφές ὅτι ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ νηστεία εἶναι ἡ ἀσφαλὴς ὁδός, ἡ ἄγουσα εἰς τὴν πύλην τῆς μετανοίας. Μετάνοια δὲ κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τῆς Κλίμακος σημαίνει συμφωνία μέ τὸν θεόν διὰ νέαν ζωὴν. «Μετάνοιά ἐστι συνθήκη πρὸς θεὸν δευτέρου βίου». Διὸ καὶ ὁ Ἅγιος θεόδωρος ὁ Στουδίτης εὐστόχως παραγγέλλει, ὅπως ὑποδεχθῶμεν «τὸ χάρισμα τῆς νηστείας ὡς θεοδώρητον καιρὸν τῆς μετανοίας».

Παρακαλέσωμεν λοιπὸν τὴν κεχαριτωμένην θεοτόκον Μητέρα τῆς θεοῦ, ἵνα τῇ θερμῇ αὐτῆς πρεσβείᾳ κατευθύνῃ τὰς ἐντεύξεις καὶ δεήσεις ἡμῶν πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ θεὸν αὐτῆς, Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Μετὰ δὲ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «τὸ τοῦ θεοῦ ἅγιον ὄρος ὑμνήσωμεν, Μαρίαν τὴν ἀμίαντον, ἐξ ἧς ἀνέτειλεν ὁ τῆς Δικαιοσύνης ἥλιος τοῖς ἐν σκότει, Χριστός ἡ πάντων ζωή».

Ἐτη πολλά καὶ εὐλογημένον τὸ στάδιον τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς. Ἀμήν».

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

<https://www.facebook.com/JerusalemPatriarchate/videos/729005675543883>